

Készítsétek az Úrnak útját

Időpont: 1958. december 7. Advent 2. vasárnapja
Helyszín: Győr - Öregtemplom

Oltári ige: 1Thess 5,1-11
Igehirdetési alapige: Máté 3,1-10
Énekek: 105; 120; 720;

Azokban a napokban pedig eljőve Keresztelő János, aki prédikál vala Júdea pusztájában. És ezt mondja vala: Térjétek meg, mert közelített a mennyeknek országa. Mert ez az, akiről Ésaiás próféta szólt, ezt mondván: Kiáltó szó a pusztában: Készítsétek az Úrnak útját, és egyengessétek meg az ő ösvényeit. Ennek a Jánosnak a ruhája pedig teveszőrből vala, és bőrvövel vala a dereka körül, elesége pedig sáska és erdei méz. Ekkor kiméne ő hozzá Jeruzsálem és az egész Júdea és a Jordánnak egész környéke. És megkeresztelkednek vala ő általa a Jordán vizében, vallást tevén az ő bűneikről. Mikor pedig látá, hogy a farizeusok és sadduceusok közül sokan mennek ő hozzá, hogy megkeresztelkedjenek, monda nékik: Mérges kígyóknak fajzatai! Kicsoda intett meg titeket, hogy az Istennek elkövetkezendő haragjától megmeneküljétek? Teremjétek hát megtéréshez illő gyümölcsöket. És ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom néktek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat fiait Ábrahámnak. A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és tűzre vettetik.

Ima:

Urunk köszönjük Neked, hogy az éjszaka elmúlt és a nap elközelgett. Köszönjük, hogy Benned a világ Világossága látogatott meg bennünket és Ádvent napja derült fel ránk. Oh tégy minket a világosság gyermekeivé, akiknek nincs közük a sötétség cselekedeteihez, míg majd egykor örök fényességben magasztalhatunk Téged ki az Atyával és Szentlélekkel egyetemben, mint Isten élsz és uralkodol örökkön-örökké.

Ámen.

Keresztelő János tanításának, szolgálatának, vele együtt ennek a mai Igének vezérszólama és tartalma: „*Készítsétek az Úrnak útját!*” Ez a mondat egy felszólítás. Felszólítás mindenekelőtt arra:

1. Készülj az Úr befogadására.

E mögött az egyszerűnek látszó felszólítás mögött egy igen súlyos teológiai kérdés van, mert ez a felszólítás az emberi akaratot akarja mozgósítani az üdvösség és Isten országa elnyeréséért, birtokbavételéért. Mintha azt mondaná ez a felszólítás: Isten országa csak közel jön hozzánk, de hogy Isten országa a mienk legyen, mi annak polgárai lehessünk, ahhoz az emberi akaratnak valamilyen cselekedete is szükséges. Már pedig mi evangélikus keresztyének jól tudjuk, hogy ember az üdvösségéért semmit sem tehet. Mikor a gazdag ifjú története végén a tanítványok megkérdezik Jézust – látva milyen nagyon nehéz Isten országába bejutni –, hogy vajon kicsoda üdvözülhet, Jézus Krisztus akkor megmondja világosan: „*Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges*” (Mt 19,26). Tehát lehetetlen. Mikor az apostol, aki Jézus tanításának lényegét legjobban megértette, mikor beszél e kérdéstről és leírja az Úrtól kapott világosságot, akkor azt írja: „... *nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené*” (Róm 9,16). És ugyanakkor az Írás azt is mondja: ez nemcsak lehetetlen,

hanem egyben szükségtelen is. Felesleges, mert amit ember az üdvösségéért, Isten országának megvalósulásáért megtehet és amit meg kell tenni, azt Isten már maga mind megtette, mikor a kereszten egyszülött Fiát halálra adta. Ő maga mondotta utolsó két szavában: „*Elvégeztetett!*” (Jn 19,30). Tehát minden el van végezve és minden kész! Én nemcsak képes nem vagyok arra, hogy valamit csináljak az üdvösségért, hanem szükségtelen is, hogy bármit is cselekedjem érte. Minden bibliaolvasó ember előtt világos: Mi ingyen kegyelemből üdvözülünk Isten cselekedete által Jézus Krisztusban, rajta keresztül. De ugyanakkor ott van az írásban – és nem lehet kitörölni belőle – az a felszólítás is, ami nyilván az embert akarja valamilyen cselekedetre rábírní, mikor azt mondja: „*Készítsétek az Úrnak útját!*”

A kérdést még súlyosabbá teszi az, hogy e felszólításban Keresztelő János nem a maga bölcsességét hirdette, hanem az Úr parancsára mozgósítja az emberi akaratot. Régi ótestamentumi idézet az, melyet Isten a Lelkétől ihletett prófétáján, Ézsaiáson keresztül üzen. Keresztelő János tehát Isten parancsára, Ige alapon mondja ezt az emberi akaratot mozgósítani akaró felszólítást. Hát, hogy áll akkor ez a kérdés? Valami feszültség van a két vonal között. A feszültséget nem lehet megoldani úgy, hogy megpróbálunk valami arany középutat keresni és azt mondjuk: Isten országa, az ember üdvössége az Isten és ember közös munkájának eredménye, tehát valami együtt munkálkodás forog fenn. Ha a kérdést így világítjuk meg, akkor egyrészt a Bibliával kerülünk szembe, másrészt az, amit az embertől Isten Igéje megkövetel, az úgy felnagyítja az emberi cselekményt, és odaállítja Isten lénye mellé, hogy ez mindenesetre túlzás. Mi semmi körülmények között nem lehetünk a magunk üdvösségében munkatársai Istennek. Az Írás megmondja, hogy Isten az embert fel tudja használni munkatársképpen a mások üdvösségében, de semmiképpen nem lehet az ember munkatársa Istennek a saját üdvössége elnyerésében.

Hát hol van a feszültség megoldása? Nem az együttműködésben, hanem abban, hogy Isten az embert erkölcsi lénynek teremtette. Az ember tehát nem vezethető, mert választási szabadsága van neki. Választhat Isten és az ösellenség, az üdvösség és kárhózat között. Talán még ebben a megfogalmazásban is túl van értékelve az, ami az ember lehetőségében áll. Világosabb és igazabb, ha így fogalmazzuk meg: Isten az embernek megadta az ellenállás jogát. Minket Ő nem gépnek teremtett, mely egyetlen gombnyomásra engedelmes cselekedetet hajt végre, hanem olyan valakinek teremtett, aki tud nemet is mondani arra, amit Isten akar. Az ellenállás jogát, melyet Isten adott az embernek Ő maga is tiszteletben tartja. Gondoljunk olyan Igékre, mint a Jelenések könyvében olvashatunk: „*Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz....*” (Jel 3,20). Aki megnyitja az ajtót belülről, ahhoz én bemegyek! Isten nem akarja az üdvösséget rákényszeríteni az emberre. Közel jön hozzá, olyan közel, hogy Isten országa és közöttem csak szívem ajtaja van, és semmi más. Ha élesen akarnám megfogalmazni, úgy mondhatnám: Isten mindenható ugyan, de Ő sem üdvözíthet senkit az illető hozzájárulása nélkül, mert a saját maga elé állított korlátot tiszteletben tartja. Én, a hozzám közeledő Isten útjába állhatok, hozzájárulásom nélkül a mindenható Isten sem tud engem üdvözíteni. Ezért szól ez az Ige így: „*Készítsétek az Úrnak útját!*” Hárítsátok el azokat az akadályokat, melyek Isten ajándékának birtokbavételét megakadályozza. Nem segíthetek Istennek abban, hogy az üdvösséget elnyerjem, csak abban, hogy nem engedem, bárki vagy bármi a közeljáró Isten országa elnyerését megakadályozza. Nem valami aktivitásról van itt szó, csak passzivitásról, a hitnek arról a mozdulatáról, mely – elkárhozott voltomra ébredve – irgaloméért kinyújtja üres, koldus tenyerét és kéri ajándékul a közeljáró Isten országát. Ezért szól a felszólítás ebben az Igében mindenekelőtt így: *Készülj az Úrnak befogadására!*

Ha ennyit már világosan megláttunk Keresztelő János szózatából, akkor jön a másik kérdés:

2. Mivel készülj az Úrnak befogadására?

Az, hogy készülj az Úrnak befogadására, ez nagyon általánosan, nagyon elvontan hangzik. Az ember olyan kérdésben, mely számára nem elvi, nem vita kérdés, vagy kíváncsiságnak kérdése, nem elégszik meg általános, sablonos felelettel. És minden ember életében jön olyan idő, mikor ez a kérdés nem lesz elméleti, teológiai vita kérdés, hanem fontos, életbevágó létkérdés és akkor nem fog megelégedni ilyen válasszal, konkrétumot fog keresni, világosabb beszédet. Figyeljük meg, Keresztelő Jánostól – főképpen, ahogy azt Lukács evangéliumában elmondja – a hozzáménő emberek azt kérdezik: Mondd meg nekünk, mond meg úgy, hogy ne legyen félreérthető, világosan meglássuk: mit kell nekünk cselekednünk, hogy üdvözlünk? Gondoljunk a gazdag ifjú történetére, aki odamegy Jézushoz, szívében nagy belső nyugtalansággal, mert létkérdés lett számára az üdvösség, azért könyörög: „*Jó mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek?*” (Mt 19,16).

Az első pünkösdkor Jeruzsálem piacán hatalmas, sokezres sokaságnak, tömegnek lett létkérdésévé az üdvösség kérdése. Megrendült szívvel állanak Péter és a többi apostol elé és kérdezik: „*Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak?*” (ApCsel 2,37). A filippi-i börtönőr Pál és Silás elé ugyanezzel a kérdéssel lép (ApCsel 16,30).

Nem tudom a te számodra lett-e már ilyen döntésre sürgető, elhalaszthatatlan létkérdés ez a mondat: Mit cselekedjem, hogy üdvözljek? Ha volt, vagy van, akkor megérted, amit mondok. Ha nem volt, ne gondold, hogy elkerülheted, mert egyszer Isten országának kérdése minden ember elé odakerül. Lehet némelyek elé már csak úgy, mint a tíz szűzről szóló példázatban, az öt balga szűznél, hogy csak álltak a bezárt ajtó előtt és végérvényesen mindenről lemaradtak. De ha azt akarod, hogy a közeljött Isten országa a tied legyen, add fel ellenállásodat és készülj az Úr befogadására.

Mivel készülj? Nézzük most a kérdést ezzel a konkrétumot kereső, üdvösséget sóvárgó lélekkel és lépünk oda Keresztelő János elé és kérdezzük meg tőle: Mondd meg nekünk is, mivel készüljünk az Úrnak fogadására? Erre Keresztelő János újra csak fogalommal felel: „*Térjete meg, mert elközelített a mennyeknek országa!*” Tehát azt mondaná, megtéréssel kell az Úrnak befogadására készülni. Amint mondtam, azok az emberek, akiknek égető a kérdés, ezzel a felelettel megint nem tudnak megelégedni. Mert ez a felelet csak áttolja a kérdést egy másik kérdésre: Mondd meg nekünk, mi a megtérés? Mit kell cselekednünk, hogy megtérjünk?

Olyan világos és egyben csodálatos, Keresztelő János erre a kérdésre nem ad teológiai fejtegetést, magyarázatot, pedig jól tudja, hogy a megtérés tulajdonképpen nem más, mint egy nagy szív-csere, az egész emberi élet irányának megváltoztatása, a bűnnek hátat fordítása, Isten országa felé arccal fordulás. Nem ad elméleti magyarázatot, egyszerűen azért, mert tudja, a kérdezősködő emberek is tudják, mi a megtérés, csak nem akarják tudni. Tudják a lényegét, a megtérés a bűnnel való szakítás, de ők ezt nem hajlandók megtenni. Ha a megtérés azt jelentené, hogy bizonyos életszokásokat felveszek, bizonyos kegyes szokásokat magamra vállallok, elzarándokolok valahova, elmondok nem tudom hány Miatyánkot és Hiszekegyet, vagy valami anyagi áldozatot hozok az egyházért, szociális munkát, talán társadalmi munkát vállallok, erre mindenre kapható az ember, ha csak ez lenne az üdvösség és megtérés útja. De Keresztelő János nem hagy tévedésben senkit abban a tekintetben, hogy a megtérés Jézus Krisztus befogadása, a bűnnel való szakítást jelent.

Mikor Keresztelő János erről beszél, felelete egyre konkrétábbá, személyesebbé válik. Tudja, hogy ahogy van az embernek kebelbarátja, akit keblére ölel, onnan nem hajlandó elengedni, ugyanúgy van az embernek kebelbűne is. Rossz szó tudom, de nem tudom jobban kifejezni azt, amit akarok. Kebelbűn az, amit ráölelek keblemre, amihez ragaszkodom, amit nem vagyok hajlandó elengedni magamtól, mert az a bálványom. Keresztelő János rámutat arra,

hogy a megtérés harcát, a bűnnel való szakítást rendszerint egy ponton kell megvívni. Mert a megtérés és bűnnel való szakítás nem azt jelenti, hogy általánosságban ellene mondok a sátánnak, általánosságban szakítok minden bűnnel, hanem azt jelenti, hogy egy konkrét ponton megindítom a koncentrációs támadást az én bűnöm ellen. Ha ott megtörténik a frontáttörés és ledől a bálvány, akkor a front többi szakaszán is felgöngyölődik és a többiek is megfutamodnak. Ha ez nem történik meg, hiába aratok részlet győzelmet a front jobb vagy bal oldalán, a központban mindig vereséget fogok szenvedni.

Keresztelő János Lukács 3,10-14-ben ezért beszél mindenkinek a maga bűnéről. Figyeljük csak meg, milyen feleleteket ad embereknek erre a kérdésére. *„Akinek két köntöse van, egyiket adja annak, akinek nincs; és akinek van eledele, hasonlókép cselekedjék. És eljövének a vámszedők is, hogy megkeresztelkedjenek, és mondának néki: Mester, mit cselekedjünk? Ő pedig monda nékik: Semmi többet ne követeljete, mint ami előtökbe rendeltetett. És megkérdeék őt a vitézek is, mondván: Hát mi mit cselekedjünk? És monda nékik: Senkit se háborítsatok, se ne patvarkodjatok; és elégedjete meg zsoldotokkal”*.

Látod milyen konkrét, mikor megtérésről beszél egyes embereknek Keresztelő János? Látszólag nem is olyan nagy dolgok azok, amelyekkel való szakítást az emberektől megköveteli. Mindegyiknél más és másról szól, mert az, ami nekem fontos kérdésem, ahol nekem a legvéresebb a harc a bűnnel, lehet, a másik embernek egyáltalában nem probléma. És ahol neki kell véres verítékkal harcolni, az az én számomra nem kérdés. Az egyiknél itt, a másikinál amott alakul ki a bűnnek frontja és erőssége.

Lám, jönnek emberek és Keresztelő János csak rájuk néz és látja, azoknál az embereknél a fő baj az, hogy közömbösek a felebarát nyomorúsága iránt. Rögtön rátapint arra az egy pontra, ahol át kell törni a frontot. Azt mondja: *„Szeresd felebarátodat, mint magadat”*! (Mt22,39). Amiben szűkölködik, oszd meg vele utolsó falatodat is. Mikor jönnek a vámszedők, mennyire elevenükre tapint. Nem mond általános tanítást az emberi természet romlottságáról, az önzés, kapzsiság kísértéséről, egyszerűen megmondja: Minden tiltott, minden felesleget, meg nem szabott vámot utasítsatok el magatoktól, minden tisztességtelen nyereség szerzésétől óvakodjatok! És mikor jönnek a katonák és ők is azt kérdezik, mit cselekedjenek, akkor a katonák nagy kérdésére így felel: Ne érezzétek magatokat olyan társadalmi rendnek, melynek hatalmi joga van a civilek felett, ne háborgassatok másokat, ne garázdálkodjatok, ne éljete vissza hatalmatokkal és elégedjete meg zsoldotokkal! És ha te odamennél Keresztelő János elé, vagy én mennék oda, ő éppen úgy rátapintana arra a sebezhető pontra, ahol nekünk is át kell törnünk a frontot, mert nélküle nincs megtérés, nincs Isten országa!

Ha ebben a világításban nézzük a gazdag ifjú történetét, akkor egészen új színben tűnik fel előttünk, mikor Jézus az ifjúnak egy fogyatkozásáról beszél, azt mondja: *„add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz mennyben; és jer és kövess engem”*! (Mt 19,21). Neki is ezen az egy ponton kell áttörni a frontot, mert különben nincs Isten országa. Ez az egy pont a vagyonhoz való ragaszkodás. Itt nincs megalkuvás! Nem elegendő, ha megnyitod erszényedet, szívedet emberek előtt, egészen szabadulj meg tőle, mondj fel néki, oszd szét minden vagyonodat, légy szegény és úgy kövess engem! Így érti meg az ember, mi az, mikor Keresztelő János elmegy a királyi palotába és a trónon ülő uralkodónak, Heródesnek beszél a megtérésről. Nem általános fejtegetést mond az emberi gonoszságról, a megtérés útjáról, konkrétan mondja: *„Nem szabad néked a testvéred feleségével élned.”*! (Mk 6,18).

Ez a megtérés!

Azok azután, akik a bűn pontján áttörnek, azoknak érdekes magatartásáról beszél. Mert a bűnnel való szakításnak, a megtérésnek két gyümölcse van. /6. vers/ 1. bűnvallás, 2. megkeresztelkedés. Azt olvassuk: *„... vallást tevén az ő bűneikről”*. Minden bizonytalansággal nem

volt könnyű dolog erről beszélni. A bűnvallás nem az igazgyöngyök disznók elé dobása, amit Jézus a hegyibeszédben megtiltott. Nem a szenzációéhes kíváncsiságot akarták vele kielégíteni, mégis nyilvános vallástétel volt arról, ami szívük mélyén szorongatta őket, amit konkrétan el kellett mondani, anélkül, hogy mások becsületébe gázoltak volna. Elmondották, mert tudták, a bűnnek csak addig van hatalma rajtuk, míg titkolják, csak azokkal a bűnökkel szakítottak, amikről már tudnak, mernek beszélni. Vallást tesznek bűneikről, a szakításuk nyilvános megpecsételésére és a keresztségben, a bűnbánat keresztségében részesülnek a Jordán tisztító vizében Keresztelő János által.

Hajlandó vagy-e te erre az útra lépni? Ha rálépsz, akkor a közeljáró Isten országa a tied. Másképp magad állítod oda az akadályt szíved kapujába Isten elé, hogy országa ne lehessen a tied.

3. És ha nem lépsz erre az útra?

Keresztelő János ebben az Igében erről is beszél. Ha nem készülök az Úrnak befogadására, ha nem szakítok a bűnnel, ha nem térek meg, ha nem mosakodom meg nem a Jordán vizében, hanem a Bárány vérében, mi történik akkor? Azt olvassuk: A sokaságban, mely egész Jordániából odasereglett a folyó partjára, hogy hallgassa Keresztelő Jánost, valami csodálatos tömeghatás következtében odasodródtnak a farizeusok és szaduceusok is. /7. vers/ Ezek az emberek nem azért jönnek, hogy megtérjenek és vallást tegyenek bűneikről, hanem azért, hogy megkeresztelkedjenek. Ők is szeretnék az üdvösséget, de szeretnék megspórolni a megtérést és nem hajlandók utat nyitni Krisztusnak önmagukhoz. Megtérés nélkül szeretnének üdvözülni, egy szimbolikus cselekedet, a keresztség cselekedete által szeretnének üdvözülni. A Jordán vizébe hajlandók alámerülni, de megtérni nem. Keresztelő János ezt nem engedi. Nincs üdvösség megtérés és keresztség nélkül, sem az egyiket, sem a másikat nem lehet megspórolni. Aki nem fogadja így Isten országát, annak az ítélet szól, még pedig irgalmatlan ítélet. Míg a többieknek Keresztelő János az áldott, boldog szózatot mondja: Jöjjetek, megbocsáttattak a ti bűneitek, mossátok meg magatokat a Jordán vizében és ahogyan a víz lemos rólatok minden szennyet, úgy törli le rólatok a bűn minden szennyét. Emezeknek pedig így szól: *„Mérges kigyóknak fajzatai! Kicsoda intett meg titeket, hogy az Istennek elkövetkezendő haragjától megmeneküljete? Teremjete hát megtéréshez illő gyümölcsöket.... A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett.”*

Az emberi döntés nagy pillanatában mindig kettő áll közel hozzánk: Isten országa, meg a fejsze, a fák gyökerére vettetett fejsze. Az egyik az élet, másik a halál, az egyik üdvösség, a másik kárhozat. Rajtunk áll, hogy melyiket választjuk, vagy az egyik, vagy a másik az enyém. Ha befogadom az Urat, Jézus Krisztust, enyém Isten országa. Ha Őt ki akarom kerülni, valami más úton akarok Isten országába bejutni – nem kell cégéres nagy bűnöket elkövetnem –, és a fejsze irgalmatlanul lecsap életem fájának gyökerére. Kivágattatom és tüzre vettetem. Tehát vagy Isten országa, vagy a fák gyökerére célzó fejsze!

Így halld meg ezen az adventi vasárnapon Keresztelő János emberi akaratodat mozgósítani akaró, megtérésre hívó szózatát!

4. Másnál is készítsd az Úrnak útját!

Nem lehet befejeznem igehirdetésemet anélkül, hogy legalább pár mondatot még egy kérdéssel kapcsolatban ne mondjak. Keresztelő János ebben az Igében nem a maga szívének előkészítéséről szól, hanem arról, hogyan akarja ő készíteni és egyengetni az utat mások szívéhez Jézus Krisztus számára. Az előbb mondtam, hogy engem, mint embert, saját üdvösségemhez nem használhat munkatársul Isten, de felhasználhat a másik ember

üdvösségénél munkatársul. Készítenem kell az utat mások szívében Jézus Krisztus számára. És itt nemcsak missziói tevékenységről van szó. Most inkább másik oldaláról nézzük a kérdést. Nem gondoltál Te még arra, hogy embereknél te lehetsz az útból lévő akadály, hogy Isten országa ne lehessen az övék? Talán rólad ítélte meg a megtért embert és nem akar hozzád hasonlítani. Nem látja rajtad, mi Isten országának haszna. Szája tele van keserű ízzel, ha látja, ilyenek a megtértek, az új élet és neki ez nem kell. Nem látod, hogy másnál Te vagy az akadály a megtérésben, hogy Jézus Krisztus bevonulhasson a másik ember szívébe?!

Vagy talán csak arról beszéljünk, hogy felebarátodnak valami panasza van ellened, valami feszültség támadt köztetek. Egyszerű nézeteltérés, de szíve megkeseredett tőle, s míg ügyetek nem rendeződik, nem tudja ügyét rendezni Istennel sem. Hát menj el hozzá, állj félre az útból, hogy bevonulhasson szívébe Krisztus!

Testvérem! Mikor Jézus elmondja a nagy vacsoráról szóló példázatot, ott egy ilyen mondatot mond: Menjete ki és mondjátok meg, minden kész! (Lk 14,17). Kész minden, jertek el a vacsorára! Én sem tudok neked mást hirdetni ezen az adventi vasárnapon, csak azt, hogy kész minden. Ez az evangélium: Kész minden Isten részéről! Vajon el tudod-e mondani Te is Isten felé: Kész minden! Nálam is kész minden: Nyitva szívem, tárva feléd, óh jöjj be Isten áldott embere! Minden kész!

Ámen.

Imádság:

Óh, mi Urunk, Istenünk! Hálát adunk azért, hogy Te jössz és egészen közel jössz hozzánk. Nem messziről kiáltasz nekünk, hogy készítsétek az utat. Te magad készíted az utat egészen addig, míg megállsz szívünk ajtajánál. Kérünk Te magad készítsd az utat Igéd hirdetésével, Keresztelő János prédikációjával, megtérésre szóló szójával. Egészen szívünk ajtajáig Te készítsd az utat, csak egy lépést vársz tőlünk, azt az egyetlen lépést csupán, hogy megnyissuk előtted szívünk ajtaját és mondjuk Neked: minden kész! Jöjj Uram, foglald el ezt a szívet! Bocsásd meg Urunk, hogy mi ezt a lépést olyan nagyon nehezen tesszük meg. Bocsásd meg nekünk, hogy mikor egészen közel volt hozzánk Isten országa, belakatoltuk szívünk ajtaját és önrendelkezési, ellenállási jogunkat botorul arra használtuk fel, hogy Neked ellenálljunk. Bocsásd meg, hogy bűnünket öleltük keblünkre, ahelyett, hogy Téged öleltünk volna. Bocsásd meg, hogy bálványainkhoz ragaszkodtunk és azok miatt eltorlaszoltuk szívünk ajtaját előtted.

Kérünk, mondd meg konkrétan, mi az akadály, hogy még mindig nem az enyém Istennek országa. Kérünk adj nekünk bátorságot és engedelmisséget, hogy legyen bármilyen kedves a bűnünk, eltaszítsuk magunktól, mint életünk megrontóját és az utolsó akadályt előtted.

Kérünk, áldd meg anyaszentegyházadat ebben az adventi időben, hogy legyen igehirdetése megtérésre hívó szó, egészen konkrét, ellenállhatatlan. Kérünk, áldd meg ennek a vasárnapnak minden szolgálatát szerte a világon. Kérünk Urunk a bánkódók, tusakodók, kísértésekkel küszködők, az életüket megkeseredett szájjal élőkért, hadd lássák meg, hogy ők mindennek az oka, hogy övék lehessen a közeljövő Isten országa. Óh, jövel hát Jézus, lelkünk hő szerelme, kész minden!

Ámen.

Úrvacsorai beszéd

Mikor Keresztelő János megtérésre hívó szóját indokolja, két okot hoz fel. Az egyik: Térjete meg, mert elközelített Isten országa! A másik, ha nem is ebben a megfogalmazásban, de lényegileg ez: Térjete meg, mert a fejsze immár a fák gyökerére vettetett! Tehát két indító oka van a megtérésre szóló felhívásának. Az egyikkel először édesgeti, csalogatja, ígéri Isten országának boldogságát, a másikkal ijesztgeti az embert az örök kárhozattal és megrettentí vele

lelkiismeretét. Nagyon jellemző, hogy akiről úgy szoktunk beszélni, mint a törvény prófétájáról, az a Keresztelő János is az előbbi sorrendben indokolja a megtérés szükségességét. Nem ijesztgetéssel kezd, nem a pokol tüzével és a fejsze pusztító ítéletével fenyegeti meg az embereket és a megrettent lelkiismereten keresztül akarja őket Isten országába bevezetni, hanem először az evangéliumot mondja el: Térjete meg, mert elközelgetett Isten országa!

De vajon mit ért Keresztelő János Isten országa alatt? Mit ért az alatt, hogy Isten országa elérkezett ahhoz a néphez amelyik ott a Jordán partján szívében megrettenve, bűnbánattal bűnbocsánatot kérve, a Jordán vizében megtisztulni akarva ott áll előtte?

Nyilvánvaló, hogy Keresztelő János nem arra az Isten országára gondolt, amelyik majd egykor jön el, amikor eljön a megígért Messiás hatalommal és dicsőséggel, mikor „*a Jézus nevére minden térd meghajol, mennyieiké, földieké és föld alatt valóké és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére*” (Fil 2,10-11), – erre is gondolt, de elsősorban nem erre –, hanem olyan valamire, amit Jézus Krisztus mondott: „*az Isten országa ti bennetek van*” (Lk 17,21). Kinek jött el az Isten országa, az a lelki birodalom, amelyik a mienk? Ez az Isten országa is ugyanolyan, mint amilyen egykor az idők végén bekövetkezendő Isten országa, az a lelki birodalom, amelyik a lelki örömnél, a bűnbocsánatnak, az életnek országa, mely Jézus Krisztusban lép közel az emberhez.

Így kerül most ez az Ige egészen közel hozzánk, mert nektek is szól most az evangélium: elközelített Istennek országa. Egészen közel van hozzánk, olyan közel, ahány lépést kell tennetek majd az oltárhoz. Nincs messzebb csak ennyire. Mert ahol Jézus Krisztus van, ahol az Ő bűnbocsánata van, ott van Isten országa. Ilyen közel jött hozzánk.

Ti most jöttök az Úr szent asztalához! Bárcsak ne csupán az Úr asztalához, a szent jegyekhez jönnétek, hanem volna bennetek abból a megtérésből is, amire felhív az evangélium és mondanátok: Jövök Hozzád Bárány Jézus, semmit nem hozva, csak bűneimet, keresztedbe fogódzva, szégyenkezve és mégis hittel, sóvárogva, mint akinek elég volt ebből a világból s aki szeretné, ha övé lenne az Isten országa!

Ámen.